

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 314/08-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. októbra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť P. V. a P. V., obaja bytom T., zastúpených advokátkou JUDr. K. G., P., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 15/2006 z 31. januára 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. V. a P. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. apríla 2008 doručená sťažnosť P. V. a P. V., obaja bytom T. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. K. G., P., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 M Cdo 15/2006 z 31. januára 2008.

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplýva:

«Sťažovatelia ... namietajú, že právoplatným Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 4 M Cdo 15/2006 zo dňa 31. 1. 2008 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) boli porušené ich základné práva a slobody podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR č. 460/1992 Zb. v platnom znení - právo na súdnu a inú právnu ochranu (ďalej len „Ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd - právo na spravodlivé súdne konanie (ďalej len „Dohovor“).

Sťažovatelia sa domáhajú, aby ÚS SR nálezom vyslovil, že:

1. základné právo sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru napadnutým rozhodnutím porušené bolo
2. Napadnuté rozhodnutie sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie
3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľom náhradu trov konania vo výške 6.732,-Sk k rukám ich právneho zástupcu. ...

Sťažovatelia ako kupujúci uzavreli so Ž. M., a. s. ako predávajúcim dňa 10. 04. 2001 kúpnu zmluvu (ďalej len „kúpna zmluva“), na základe ktorej bol Katastrálnym úradom v T. zapísaný v ich prospech vklad vlastníckeho práva - V 989/01 - k nehnuteľnostiam ...

Platnosť kúpnej zmluvy napadol Fond národného majetku Slovenskej republiky ... Okresný súd Trenčín ako 1. stupňový súd rozhodol v konaní vedenom pod č. 13 C 1088/01 Rozsudkom zo dňa 20. 06. 2005, že kúpna zmluva je neplatná (ďalej len „prvostupňový rozsudok“). Proti tomuto prvostupňovému rozsudku podali sťažovatelia ako odporcovia II. a III. v rámci konania 13 C 1088/01 prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie, ktoré Krajský súd ako odvolací súd odmietol Uznesením 17 Co 272/05 zo dňa 31. 10. 2005 (vecne nerozhodoval vo veci samej).

Sťažovatelia podali v rámci konania 13 C 1088/01 na Generálnu prokuratúru SR podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti prvostupňovému rozsudku pre jeho nezákonnosť (nesprávne právne posúdenie). Generálna prokuratúra SR oznámila sťažovateľom, že dňa 6. 12. 2006 podal Generálny prokurátor SR na Najvyšší súd SR mimoriadne dovolanie vo veci samej (ďalej len „mimoriadne dovolanie“).

Najvyšší súd SR napadnutým rozhodnutím rozhodol, že mimoriadne dovolanie zamieta. ...

Sťažovatelia sú toho názoru, že Najvyšší súd SR porušil ich základné práva ... tým, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nezodpovedá § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku pretože jeho právne závery v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú zo skutkových zistení, čo porušuje princíp spravodlivého procesu. Sťažovatelia považujú odôvodnenie napadnutého rozsudku za nepresvedčivé a najmä neobsahujúce bližšie odôvodnenie a logické súvislosti.

Najvyšší súd SR v odôvodnení napadnutého rozhodnutia síce uviedol čoho sa Generálny prokurátor SR v mimoriadnom dovolaní domáha a z akých dôvodov, ďalej uviedol vyjadrenia navrhovateľa, odporcu I. a sťažovateľov ako odporcov II. a III. (str. 2 - 4 napadnutého rozhodnutia), no sťažovatelia vidia nedostatok v časti odôvodnenia, kde Najvyšší súd SR iba „mechanicky“ poukazuje na právne normy, ktoré v danom prípade aplikoval (§ 19a ods. 1, 2 a nasl. zák. č. 92/1991 Zb. o prevode majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov). Podľa názoru sťažovateľov však Najvyšší súd SR neunesol zdôvodnenie, pod ktorú konkrétnu právnu normu aplikoval zistený skutkový stav. ...

Podľa zisteného skutkového stavu, ktorý nebol medzi účastníkmi sporný (str. 6 odsek in fine a str. 7 napadnutého rozhodnutia) vznik obchodnej spoločnosti Ž. M., a. s. (odporca I.) bol výsledkom privatizačného projektu a následne štát v zast. fondom (navrhovateľ) odpredal 35 740 ks svojich akcií (66 % podiel na základnom imaní) tejto spoločnosti na spoločnosť L., a. s., ktorá neuhradila druhú splátku kúpnej ceny. A práve v tejto časti Najvyšší súd SR nedôsledne a nedostatočne odôvodnil posúdenie vzťahu skutkového stavu a právnej normy, teda rozlíšenie resp. ustálenie v akom postavení vystupoval Ž. M., a. s. (odporca I.) pri prevode nehnuteľností, teda či v postavení nadobúdateľa privatizovaného majetku tak ako to má na mysli § 19a ods. 2 prvá veta zákona (tu však chýba splnenie podmienky nesplatenia kúpnej ceny) alebo či išlo o prípad akciovej spoločnosti, tak ako to má na mysli § 19a ods. 2 tretia veta zákona, kedy fond dáva súhlas s prevodom majetkových úcastí týchto akciových spoločností (v prípade Ž. M., a. s. a sťažovateľov išlo o prevod nehnuteľností!!!! a nie o prevod majetkovej úcasti). Najvyšší súd iba všeobecne potvrdil porušenie § 19a zákona, čím je napadnuté rozhodnutie v konečnom dôsledku nepreskúmateľné a nepresvedčivé a pri jeho dôkladnej interpretácii aj samo protirečivé. ...»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 80 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä ... c) o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 237 OSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Podľa § 243f ods. 1 OSP mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237,
- b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Podľa § 19a ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 92/1991 Zb.“) do splatenia celej kúpnej ceny, jej príslušenstva a splnenia všetkých zmluvných záväzkov a povinností je nadobúdateľ privatizovaného majetku povinný odo dňa účinnosti zmluvy strpieť, aby fond kontroloval stav a nakladanie s privatizovaným majetkom a na ten účel nahliadal do účtovných dokladov nadobúdateľa privatizovaného majetku. Uvedené sa vzťahuje aj na obchodné spoločnosti, v ktorých má fond majetkovú účasť a ktoré sú predmetom predaja.

Podľa § 19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb. do splatenia celej kúpnej ceny, jej príslušenstva a splnenia všetkých zmluvných záväzkov a povinností je prevod privatizovaného majetku alebo jeho časti nadobúdateľom na inú osobu alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti, alebo jeho založenie v prospech tretích osôb, možný len po predchádzajúcom písomnom súhlase fondu. ... Predchádzajúci písomný súhlas fondu je potrebný aj pri obchodných spoločnostiach, ktorých majetkové účasti na podnikaní obchodnej spoločnosti sú predmetom predaja. Ak nadobúdateľ privatizovaného majetku nedodrží pri nakladaní s týmto majetkom uvedený postup, prevod privatizovaného majetku alebo jeho časti alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti, alebo jeho založenie v prospech tretích osôb, alebo jeho prenájom je neplatný.

Podľa § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. ak fond vydá predchádzajúci písomný súhlas podľa odseku 2, nadobúdateľ privatizovaného majetku je povinný použiť takto získané prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu v zmysle uzavretej zmluvy podľa § 14.

Podľa § 19a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. úkony vykonané nadobúdateľom alebo obchodnou spoločnosťou, ktorej majetková účasť bola predmetom predaja v rozpore s ustanoveniami odsekov 2 a 3 a všetky na ne nadväzujúce úkony sú neplatné.

Podstatou námietok sťažovateľov sú tvrdenia, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Cdo 15/2006 z 31. januára 2008, ktorým bolo mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) proti rozsudku Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 13 C 1088/01-94 z 20. júna 2005 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 Co 272/05 z 31. októbra 2005 zamietnuté, došlo k porušeniu uvedených práv, keďže podľa ich názoru treba napadnuté rozhodnutie považovať za neodôvodnené, nepresvedčivé, a tým aj nekonformné s § 157 ods. 2 OSP.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh, ako aj z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 13 C 1088/01 ústavný súd zistil, že na základe žaloby Fondu národného majetku Slovenskej republiky (ďalej len „FNM“) okresný súd rozsudkom č. k. 13 C 1088/01-94 z 20. júna 2005 určil, že kúpna zmluva uzatvorená medzi Ž. M., a. s. (ďalej len „odporca v 1. rade“), ako predávajúcim a sťažovateľmi ako kupujúcimi, zároveň odporcami v 2. a 3. rade, na základe ktorej bol zapísaný vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, je neplatná.

Proti rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia odvolania, o ktorých rozhodol krajský súd uznesením č. k. 17 Co 272/05-108 z 31. októbra 2005 tak, že ich odmietol s odôvodnením, že uvedené podania nespĺňali náležitosti predpísané zákonom, teda Občianskeho súdneho poriadku.

Na základe podnetu sťažovateľov podal generálny prokurátor proti rozsudku okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu mimoriadne dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 M Cdo 15/2006 z 31. januára 2008 tak, že ho zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol obsah napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, argumentáciu generálneho prokurátora obsiahnutú v mimoriadnom dovolaní, vyjadrenia účastníkov konania, citoval príslušné ustanovenia všeobecne

záväzných právnych predpisov, z ktorých vychádzal, a zároveň prezentoval vlastné právne názory a zistenia.

Z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu okrem iného vyplýva:

„... Mimoriadny dovolateľ namietal, že navrhovateľ v konaní nepreukázal naliehavý právny záujem na určení neplatnosti kúpnej zmluvy, a preto mal okresný súd návrh zamietnuť. Vychádzal z toho, že pri právnom úkone, uzavretí kúpnej zmluvy, navonok vystupovali všetci účastníci ako subjekty súkromného práva, a najmä odporca 1) nebol žiadnym právnym predpisom obmedzený vo svojej zmluvnej voľnosti. Ďalej namietal nesprávne posúdenie uzavretia kúpnej zmluvy v rozpore so zákonom č. 92/1991 Zb. o prevode majetku štátu na iné osoby, v znení neskorších predpisov.

Tieto závery mimoriadneho dovolateľa nie sú správne. ...

Určovacím návrhom sa navrhovateľ nedomáha prisúdenia plnenia, nedomáha sa teda vydania exekučného titulu, ale jeho zámerom je, aby súd v rozsudku vyslovil, že určité právo či právny vzťah existuje alebo neexistuje. Navrhovateľ podaním určovacieho návrhu vyjadruje, že mu k ochrane práva postačí jeho určenie - danie mu istoty práva.

Navrhovateľ v danej veci je právnická osoba zriadená osobitným zákonom (zák. SNR č. 253/1991 Zb. o pôsobnosti orgánov Slovenskej republiky vo veciach prevodov majetku štátu na iné osoby a o Fonde národného majetku Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov), ktorá vykonáva činnosť podľa tohto zákona vo verejnom záujme (§ 27 ods. 1 zák. č. 92/1991 Zb. o prevode majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov).

Pri uskutočňovaní činnosti navrhovateľa vznikajú mu práva a záväzky a je oprávnený domáhať sa splnenia svojich práv na súde alebo iných príslušných orgánov a môže byť žalovaný za nesplnenie jeho záväzkov alebo iných povinností, za ktoré porušenia zodpovedá celým svojím majetkom (§ 30 citovaného zákona). ...

Rozpor so zákonom znamená nielen rozpor s Občianskym zákonníkom, ale so všetkými predpismi kogentnej povahy, ktoré majú právnu silu zákona. Predpismi, ktorých porušenie má za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu, sú najmä všetky zákonné normy, ktoré obmedzujú zmluvnú voľnosť účastníkov, v súčasnosti najmä tzv. blokačné ustanovenia v reštitučných a privatizačných zákonoch.

Takýto následok majú i ustanovenia už citovaného zákona č. 92/1991 Zb. o prevode majetku štátu na iné osoby.

V predmetnej veci vzťah medzi navrhovateľom a odporcom 1) bol založený v rámci privatizácie a preto sa naň vzťahujú i právne vzťahy upravené v zákone č. 92/1991 Zb. o prevode majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov.

Zmluva č. 2018 /1998 bola uzavretá dňa 5. novembra 1998 s kupujúcim L., s.r.o. so sídlom v T. a účinnosť nadobudla dňa 9. novembra 1998. Predmetom tejto zmluvy bol predaj a kúpa 35 740 ks akcií spoločnosti Ž. M., a. s. so sídlom v M. ... Kupujúcim bola uhradená v zmysle zmluvy len prvá splátka kúpnej ceny vo výške 536 000 Sk, ďalšie splátky kupujúci neuhradil. Ako je zrejmé zo zmluvy zo dňa 5. novembra 1998 (č. l. 14 spisu) uzavretej medzi navrhovateľom a L., s. r. o., táto zmluva o odplatnom prevode akcií kúpou bola uzavretá podľa zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov, a ďalších všeobecne záväzných predpisov. V čl. VII ods. 3 tejto zmluvy je uvedené, že kupujúci sa zaväzuje do splatenia kúpnej ceny nakladať s akciami, ktoré sú predmetom prevodu podľa tejto zmluvy len po predchádzajúcom súhlase predávajúceho v zmysle § 19a ods. 2 a 3 zákona. č. 92/1991 Zb. v znení neskorších predpisov. Úkony vykonané v rozpore s týmto ustanovením sú neplatné.

V tomto smere záver o súkromnoprávnej povahe právnych úkonov medzi účastníkmi a neobmedzenej zmluvnej voľnosti odporcu 1) zo strany mimoriadneho dovolateľa nie je správny.

Podľa právneho názoru dovolacieho súdu bol odporca 1) vo vzťahu k nadobudnutému majetku zo strany navrhovateľa citovaným právnym predpisom obmedzený, a to do tej miery, že jeho právny úkon, urobený v rozpore s § 19a tohto zákona bol postihnutý priamo zo zákona absolútnou neplatnosťou.

Nebolo sporné, že súhlas navrhovateľa, pri uzatvorení zmluvy o predaji časti majetku odporcu 1) odporcom 2), 3) udelený nebol, túto skutočnosť tak účastníci ako aj mimoriadny dovolateľ nespochybnili. Nedostatok tohto súhlasu preto spôsobil neplatnosť kúpnej zmluvy medzi odporcami 1) a 2), 3) ex tunc. V tomto smere je rozhodnutie okresného súdu vecne i právne správne.

Navrhovateľ podal svoj návrh v súlade s povinnosťami vyplývajúcimi mu zo zákona, pri výkone svojej činnosti vo verejnom záujme, čím bolo preukázanie jeho naliehavého

právneho záujmu na určení dané. V tomto smere treba prisvedčiť vecnej správnosti záverov súdu prvého stupňa. ...“

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho skutkové zistenia. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, IV. ÚS 44/08).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom

súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07).

Vychádzajúc z citovanej judikatúry ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd v konaní o mimoriadnom dovolaní postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami generálnej právnej normy upravujúcej civilný proces (Občiansky súdny poriadok). Keďže konanie o mimoriadnom dovolaní je založené na kasačnom princípe, najvyšší súd mal možnosť napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov zrušiť, ale s prihliadnutím na vykonané dokazovanie, ako aj skutkové a právne závery súdu prvého stupňa dospel k zisteniu, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora nie je dôvodné, a preto ho zamietol. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd citujúc príslušné ustanovenia zákona č. 92/1991 Zb., ako aj ustanovenia Občianskeho zákonníka dostatočne ozrejmil, na základe akých dôvodov považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za správne. Najvyšší súd sa nevyhol žiadnemu podstatnému argumentu obsiahnutému v mimoriadnom dovolaní, keď uviedol, prečo sa konkrétneho právneho vzťahu (kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi odporcom v 1. rade a sťažovateľmi) dotkol režim zákona č. 92/1991 Zb., z akého dôvodu bola v danom prípade obmedzená zmluvná voľnosť medzi účastníkmi kúpnej zmluvy, pričom v tejto súvislosti poukázal na postavenie FNM a potrebu jeho súhlasu v prípade takýchto právnych vzťahov a v neposlednom rade odôvodnil opodstatnenosť naliehavého právneho záujmu FNM na určení, či je daná kúpna zmluva neplatná.

V tejto súvislosti treba konštatovať, že negatívny výsledok konania o mimoriadnom dovolaní nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov, ak postup všeobecného súdu je v súlade so zákonom a ak výsledok rozhodovacej činnosti nenesie znaky svojvôle alebo neodôvodnenosti. Tak to bolo aj v prípade sťažovateľov. Ústavný súd sa totiž nedomnieva, aby z rozsudku najvyššieho súdu vyplývala jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd dostatočne predstavil myšlienkové pochody, ktoré ho viedli k vecnej správnosti rozsudku okresného súdu, a preto jeho závery vyslovené v danej veci nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, ale ako také, ktoré sú v súlade s obsahom

základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľov nastolenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2008